

hogyan legyen melletted valaki

indulok
az élet fonalán vissza fél évszázad
gyom gyom

kombájbúza
kaszabúza
búzabúza

szeme pereg
nehezült fejét lesunyja
még nem tudtad hogy más vagy
utamban koporsód sem állhat
hogy kézen fogjalak amikor
– Aranyhajúm! –
mezítlábas kócos lánykák után
bicegve szaladsz

Mimi

Öreg néném
fekete madár az eresz alatt.
Fogyott családja körötte,
kit a halál vitt, kit a messze,
változó ember-alkotta korok
s a gazdaság:
Ütött-vert piros fazék a górnban,
rágcsáló idő tanyáz az ólban,
rozsdás kasza,
süket vesszőkosár
a düledező istállóban.

Vonattetőn hasaltam – mesél,
aztán versbe fog:
El ne add az ősi házat...!
Ölébe ejti a kalendáriumot s szendereg
lila, sárga, kék fecskékkel
keresztaszemes ég alatt.
Riadtan ébred:
Hogy mehettem át hajdanán
Romániába sóért a rianó Tiszán?
Veritéke csorog,
felhő vonul, árok mélyül az arcon:
a TE arcodon.

csak úgy álldigálok

Lábam ujjánál fészekből kiesett fióka.
Sír. Gyönyörűen és nagyon hangosan.
Két órája már, hogy mozdulatlan állok.
Nagy csendesen és nagyon magasan.

Várok. Valakit, ostobát, dobozt kérni tőlem
– mozdulok, csak csordultjáig jószág legyen!
Nézni, muszáj hosszan, hosszan nézni,
ahogy nem siet: úszik, lebeg,
nyelve hegyén madárhoz illő nevek forognak,
és övé már, övé egészen a hóna alatt, dobozva zárva – – –

(A holnapra gondolni, sárga szemetesvödörre,
krumplihéjra, szétszaggatott, címesemvölt versre,
kávészaccra, neveisvan madártetemre: nem szép dolog.

Szép messze menni,
nem zavarni dolgában a macskát.)

Én csak úgy álldigálok.
Hólyagos aszfalton mezítláb.

bomlástermékek

tizenhat évig gyűlöltelek
mert egyebet nem
csak elhibázott sorsod hagytad rám
most a tizenhetedikben
a nap gyomorfordító szagokkal kelteget
unokáiddal egy apró szobára ítélt édesanyád topog
topog a lábszárán leomló vartyogó halomban
kínáló kezéből potyog
a tárgyi valóság
fürdőkádba hajolva számolok
mosóporhipótveszekhamaradpénzemkenyerettejet
szökik a szerelem
könyékig sárga lében

ki viszi le hintázni a kicsit
ez
a
te
életed
az enyémet magaddal rántottad
együtt hevertetek összerakhatatlan darabokban
átkozlak
mert fölmosolyogtál ha nem is maradt arcod
tízemelet magasba a könnyű
nagyon könnyű aszfaltról
mint szűzfehér papírra ütni az első betűt
legyen neked olyan nehéz a föld
anyám

Ifj. Szabó István: Flóra (Kisterenye)